

удивление, пламъкътъ се распалилъ като че ли отъ духание на силенъ вѣтъръ и обиколилъ мѣченика, като свѣтлина; въ въздухътъ се разнесълъ миризливъ темианенъ ароматъ, или благовонни корени. Тѣй като пламъкътъ, по нагледность, се отказвалъ да извърши своето дѣло, то единъ отъ изпълнителитѣ на наказанието проболъ св. Поликарпа съ мечъ. Тогава кръвъ изъ тѣлото се разлѣла въ такова количество, щото угасила пламникътъ на костера. Язичниците и Евреитѣ все таки отново наклали огънь, догдѣто не било изгорено тѣлото на священномѣченика. Останали отъ него нѣколко кости, които съ благоговѣние събрали вѣрующитѣ и зачували ги, като сватиня.

§ 30.

Святий Потинъ, епископъ Лионскій.

Въ едно врѣме съ св. Поликарпа пострадалъ ученикътъ му св. Потинъ епископъ лионскій. Отъ болѣсть и старость (той билъ на 95 год.) той едва се държалъ на нозѣтъ си, тѣй щото войницитѣ били длъжни да го носятъ на сѣдилището. Тукъ проконсултътъ го попиталъ: „Кой е Богътъ християнскій?“ . . . „Ще узнаешъ това, ако бждешъ достоенъ,“ отговорилъ му мъжественныйтъ исповѣдникъ Христовъ. Тоя си часъ захванали да го обсииватъ съ ударви, били го съ ржцѣ и нозѣ и хвърляли на него съ камъни. Наконецъ едва живъ го отведи въ тъмницата, гдѣто той чрѣзъ три дни се скончалъ.

Пастиритѣ християнски показвали примѣръ на пасомитѣ: Подиръ тѣхъ на мѣстото на мѣчението се упжтвало множество прости християни мъже и жени, даже и дѣца. Особенно мѣжду мѣченицитѣ въ Лионъ, се прославила млада рабиня Блондина. Тя прѣтърпѣла биение, на нея пускали звѣрове, турали я да сѣда на разжаженъ столъ, наконецъ тя била увита въ мрѣжа и дадена на разяренъ бикъ, който нѣколко пжти я подхвърлявалъ на въздухъ. Въ измѣчваннето тя казва: «азъ съмъ християнка — у насъ нѣма никакво престѣпление». Подиръ всичко язичниците я заклали, и се съзнавали, че нпкога още жена не е тѣрпѣла такива мѣчения и съ такова мъжество.

§ 31.

Св. мѣченици Перпетуя и Фелицитата.

Въ гонението на императора Септимій Северъ, мѣжду другитѣ, пострадали св. мѣченици Перпетуя и Фелицитата. Перпетуя